

een paar staaltjes van waarschijnlijk door die haast veroorzaakte verward- of onbenulligheden? Op de eerste pagina van deel II lezen wij (er is sprake van den medicus Lavéry) „Op den bodem van zijn wezen was hij zeer gevoelig; vroeger was hij meer dan nerveus geweest; daarom had hij geestelijk steun gezocht in de wetenschap, in dat wat buiten hem was en hem een officieele rust gaf” (Ra-ra, wat is dat? H. R.) „Het was hem mogelijk, conclusies te maken; maar alleen langs officieel-wetenschappelijken weg (Wat dat toch is, de „officieele” wetenschap? Is dat die van Lorentz en van der Waals, van 't Hoff en Hugo de Vries?). „Hij had zich stoffelijke grenzen gesteld; al wat daarbuiten viel, gaf onvastheid en onzekerheid” (Begrijpe wie kan dit abrakadabra! H. R.)

II, bl. 91: „Toen alle vier tegelijk wegreden: Wilna en Lämpke in 't wagentje, Victor en Hedwig te paard, schoot er een groene straal van haat uit Wilna's oogen naar de fraaie figuur van Victor.” Als dit nu geen zinnetje is uit een onvervalschte „hinter-treppen-roman”, dan weet ik het niet! En dit dan? (II, bl. 141) „Nog even raakte Hedwig Wilna's hoofd aan, toen verliet ze de kamer, er den eigenaardigen geur achterlatend die haar altijd als een fluïde omgaf: een lichaamsgeur, die aan lelietjes-vandalen deed denken.”

Waarachtig, ook dit nieuwste product van mevrouw Metz—Koning laat een eigenaardigen geur na, maar aan lelietjes-vandalen — of zoo iets teer-moois en liefbescheidens — heeft deze mij niet bepaald doen denken. Iets opzichtig en opdringerig, iets valsch-romantisch en gewild-extravagants is er altijd geweest in deze litteraire verschijning — maar nú is dat wel heel geworden! En 't spijt me — want, niet waar? het lijkt wreed en onridderlijk tegenover een vrouw — maar dit diende ook hier wel eens met kracht gezegd.

H. R.

JOH. DE MEESTER, *De Kindsheid van Harlekijntje*, Amst. Em. Querido, zonder jaartal.

Niet alleen op den titel van dit boek ontbreekt het jaartal, maar ook binnenin kan men nergens vinden wanneer deze stukjes zijn geschreven. Deze stukjes, zeg ik, met een algemeen woord, want dit is een bundel van zeer heterogeenen inhoud. De titel, die voor het geheele boek genomen is, hoort eigenlijk alleen bij het eerste stukje, *) een pathetisch verhaal, jeugdherinnering van den schrijver. Daarop volgen zes schetsjes onder den gezamenlijken titel „Thuiskomsten”. Vervolgen „Oase,” een stukje komkommertijd-journalistiek, en tot slot een komediestukje in drie bedrijven, genaamd „Een Geval van Tooneelbescherming”.

Ik verzoek verlof hier alléén de Thuiskomsten-schetsjes met eenige woorden te mogen bespreken. De rest van den bundel beschouw ik, salva reverentia, als vulsel. Ik vermoed dat „De Kindsheid van Harlekijntje” uit een der vergeten laden van een oud schrijfbureau gekomen is, „Oase” uit een vergeelde krant geknipt, het „Geval van Tooneelbescherming”.... uit de overhamsterde portefeuille van een tooneel-directeur teruggehaald, alles om den uitgever in staat te stellen met de nieuwe en frissche „Thuiskomsten” een bundeltje te maken. „Thuiskomsten”.... ik begrijp wel, het is een titel waaronder men moeilijk aan het schrijven kan blijven, ofschoon, gelijk de auteur zeer juist gevoeld heeft, iédere „thuiskomst” een min- of meer dramatisch moment geeft, een aanleiding tot diepere zielsonderving of psychologisch conflict. Maar aardiger (en waardiger) zou het zeker zijn geweest, als de schrijver het dozijn er van had vol gemaakt en géén vulsel gebruikt voor zijn nieuwen bundel.

*) Wanneer zal het toch eens uit zijn met die geheel verkeerde, misleidende gewoonte, geheele bundels te betitelen met den naam van het voorste verhaal, of schetsje, dat er in staat!